

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สล. (ฝ.ชอ.)

โทร. ๐ ๒๒๕๑ ๙๐๑๔ (ภายใน ๑๒๖๔)

ที่ มท ๐๘๐๑.๒/ว ๕๙๐

วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ถอดเทพพระธรรมเทศนาของ พระครูสิริธรรมภาณ

เรียน ร.อสถ., หน.ผต., ผชช., ผู้บริหารหน่วยงานในสังกัด สล. และ ท้องถิ่นจังหวัด ทุกจังหวัด

ตามที่ สล. ได้จัดโครงการ “เปิดอาคารสุวทนา ฟังธรรมเทศนา” โดยเชิญผู้มีจิตเป็นกุศล ร่วมฟังธรรมเทศนา ทุกวันจันทร์กลางเดือนและวันจันทร์ปลายเดือน ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๖๒ ณ อาคารสุวทนา สล. โดยได้ดำเนินการครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ และได้กราบอาราธนา พระครูสิริธรรมภาณ เจ้าอาวาสวัดละหาร ตำบลโสนลอย อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มาแสดงธรรมเทศนา ซึ่งมีผู้บริหาร ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างในสังกัด สล. และหน่วยงานใกล้เคียงเข้าร่วมรับฟัง นั้น

เพื่อเป็นการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากรให้มี สติปัญญา และมีความละเอียดรอบคอบในการปฏิบัติงาน สล. ได้ดำเนินการถอดเทพพระธรรมเทศนาของ พระครูสิริธรรมภาณ ที่ได้แสดงธรรมเทศนา เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ณ อาคารสุวทนา สล. เป็นที่เรียบร้อยแล้ว รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งบุคลากรในสังกัดทราบโดยทั่วกัน

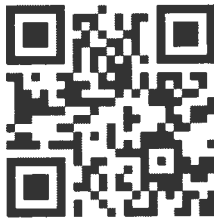
(นายคมสันต์ เรืองเสรี)

หน.ฝ.ชอ. รกท.

ล.สธ.

ดาวน์โหลดเอกสาร
พระธรรมเทศนา
พระครูสิริธรรมภาณ

ชมคลิปวิดีโอ
พระธรรมเทศนา
พระครูสิริธรรมภาณ

พระธรรมเทศนา พระครูสิริธรรมภาณ
เจ้าอาวาสวัดละหาร ตำบลโสนลอย อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี
“โครงการ เปิดอาคารสุวัทนา ฟังธรรมเทศนา”
วันจันทร์ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒
ณ อาคารสุวัทนา กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
*****

กรุณาสแกน QR Code ด้านล่าง เพื่อดาวน์โหลด ไฟล์เอกสาร
พระธรรมเทศนา พระครูสิริธรรมภาณ

ไฟล์เอกสาร พระธรรมเทศนา พระครูสิริธรรมภาณ

วิดีโอ พระธรรมเทศนา พระครูสิริธรรมภาณ

พระธรรมเทศนา พระครูสิริธรรมภาณ
เจ้าอาวาสวัดละหาร ตำบลโสนลอย อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี
“โครงการ เปิดอาคารสุวัทนา ฟังธรรมเทศนา”
วันจันทร์ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒
ณ อาคารสุวัทนา กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

*****

องค์พระชินวร	ท่านตรัสว่า
เป็นการบรรเทาหมัวเมากามา	เชิญท่านหัวหน้าจงตั้งใจฟัง
อสุรัง อสุจิน ปุติง	เกิดเป็นชายหญิงต้องคูเรือนร้าง
มันไม่สะอาดล้วนแต่เปื้อยพัง	พ่อนายแม่นางเหมือนกันทุกคน
หมู่พาราดอกหนาจึงหลง	เฝ้าแต่พะวงกังวลว่าจะหามรรคผล
จากสังขารอันไม่ทานทน	แต่เมธีชนนั้นไม่อาลัย
อุปมาสังขารก็เหมือน	ดั่งบ้านเรือนที่ถูกไฟไหม้
ไฟเกิด ไฟแก่ ไฟเจ็บ ไฟตาย	ต้องรีบขนย้ายสมบัติเสียบึง
หมั้นสร้างชาติตั้งแต่ยังหนุ่มสาว	อย่าหลงหมัวเมาเลย รูป รส กลิ่น เสียง
เมื่อยังมีแรงก็ต้องรีบล่าเสียง	สะสมเสียบึงเรื่องบุญเรื่องทาน
ปล่อยให้จนแก่ก็จะแยกกันใหญ่	ก็เพราะว่าไฟนี้แหละโยมฉัน
มันผลาญเผาเราอยู่ทุกวัน	ถ้ารู้ไม่ทันก็จะสิ้นหนทาง
อันความสุขถึงจะจัดว่าเป็นทรัพย์	ก็เพียงสำหรับหาความสุขข้าง
ถ้าสิ้นความสุขเสน่ห์ก็สร้าง	หากไม่รีบสร้างคุณงามความดี
จะต้องระทวยเมื่อสวयरระโหม	คนเคยนิยมเขาจะหน่ายหน้าหนี
จะหันไปหาคุณงามความดี	หรือก็ไม่มีเพราะไม่เคยทำมา
จะเลี้ยวไปหาใครเขาก็ไม่แล	ตกลงก็จะแก้อย่างนั้นอนาถา
เพราะความประมาทในอาตมา	ที่สุดชรา เขาก็จะมัดใส่โลง
ขอความนอบน้อมจงมีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม่ปรีณิพพานานแล้ว	
ขอความนอบน้อมจงมีแต่พระธรรมคำสอนขององค์พระชินวรสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น	
ขอความนอบน้อมจงมีแต่พระอริยะสงฆ์สาวกแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น	

ขอเจริญพร ท่านอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและผู้บริหารหน่วยงานในสังกัด
ทุกท่านที่ร่วมฟังเทศน์ฟังธรรมกัน

ใบหน้าของท่านทศกัณฐ์มี ๑๐ หน้า ของคนเรานั้นมี ๓ หน้านะ แต่ซ้อนกันอยู่ มีหน้านอก,
หน้าใน และหน้าที่ ทั้งหมดเป็น ๓ หน้า หน้านอกบอกความงาม หน้าในบอกความดี หน้าที่บอกความสามารถ

หน้านอกบอกความงาม ก็หมายความว่าเราจะรู้ว่าลูกสาวบ้านไหนจะสวย ลูกชายบ้านไหน
จะหล่อ เจ้าหน้าที่โครงการไหนที่หน้าตาดีสุด สวย หรือว่ารูปหล่อ ก็ดูที่ใบหน้าเป็นส่วนใหญ่ จะดูที่หน้า ว่าใคร
หล่อหรือว่าใครสวย แล้วค่อยไปดูรูปร่างที่หลัง เวลาที่ประกวดนางงามก็ประกวดกันที่ใบหน้าก่อน แล้วค่อยถาม
ความรู้ความสามารถ มีคนส่งรูปมาทางตะวันออกกลางเขามิประกวดนางงามกันที่นั่น อาตมาก็สงสัยว่าเขาจะดูกัน
/ที่ตรงไหน...

ที่ตรงไหนเพราะเห็นแต่ดวงตา ๒ ดวง เท่านั้น ที่เหลือคลุมไว้ทั้งตัว เขาใช้วิธีการประกวดยังไงก็ไม่สามารถจะบอกได้ แต่ว่าหน้าอกนั้นจะบอกความงาม เราจึงนิยมที่จะตกแต่งหน้าตาให้สวย สดใสไว้ในยามเช้า หรือบ้านเรือน ก็จะตกแต่งหน้าบ้านให้สวยงาม สะอาดสะอ้าน ที่ในสำนักงานอาตมา เข้ามาก็เห็นว่าได้จัดแจง ตรงโน้นตรงนี้ ประดับต้นไม้หรือว่าดอกไม้ ทำให้หน้าสำนักงาน หรือบริษัทดูสวยงาม

หน้าในบอกความดี แล้วจะดูว่าคนไหนดีคนไหนไม่ดีดูที่หน้าไม่ได้ ต้องดูหน้าใน หน้าในคือ คุณงามความดี คุณยายข้างวัดก็เข้ามาคุยด้วย ว่านี่ก็จะเลือกตั้งแล้วเนี่ย คราวที่แล้วเลือกตั้ง อาตมาได้ถามว่าเป็นยังไงบ้างเลือกตั้งคราวที่แล้ว คุณยายอายุมากแต่ก็ไปนะ ตอนที่ไปเลือกคุณยายเลือกแบบไหน ยายก็บอกว่าเห็นทางรัฐบาลเขาให้เลือกคนดี อาตมาก็ถามแล้วใครละดี เบอร์ไหนละดี ยายก็ว่ามันดีทุกเบอร์นะท่านอาจารย์ เวลามันมาหาเสียงที่บ้านโยมก็แต่งตัวดีกันทุกคน รองเท้าก็ขัดมันกันทุกคน เสื้อชั้นนอกชั้นในก็เรียบร้อยดูดีงาม แล้วไหว้ตั้งแต่หัวบันไดเลยนะ แล้วมีของมาให้ด้วย สดางค์ก็ให้ ให้ทุกพรรคเลย อาตมาก็เลยถามว่าตกลงดีไหม ใครที่เป็นคนดี ยายก็บอกไม่รู้จะเลือกใคร มันดีกันทุกพรรคเอาข้าวของมาให้กันหมดเลย หลวงพ่อว่าเลือกใครดี อาตมาก็บอกให้ให้เลือกตามที่ พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้

"นิมิตตั้ง สารูปานัง กตัญญูทเวทิตา" กตัญญูรู้คุณท่านนั้นสำคัญนัก

นี่เป็นหลักคนดีมีครบถ้วน ตอบแทนท่านให้งามตามสมควร คนดีล้วนใจมั่นกตัญญู"

ให้เลือกคนที่เขามีกตัญญูมีดีนะ ฉะนั้นจะเลือกใครแล้ว ก็ดูว่าเขาเคยปกครองบ้านเมืองมาก่อนไหม ตอนที่เขาปกครองนั้น เขามีความกตัญญูต่อประเทศชาติบ้านเมืองดีไหม เอารัดเอาเปรียบประชาชนหรือเปล่า ดูบิดามารดาเขาว่าเขาดูแลดีไหม หรือดูคลองหน้าบ้านเขาว่าเน่าเสียไหม ถ้าคลองเน่าก็ป่วยการ เพราะน้ำทำยาควัน ล้วนแต่มีพระคุณต่อเราทั้งนั้น ทั้งของสกปรกลงไปถึงว่าอตุณู ถ้าไปสมัคร ส.ส. ก็อย่าไปเลือก อันที่จริงพระก็ไม่ยุ่งกับการเมืองนะ ฉะนั้นคนเราจะดูว่าใครดีไม่ดี ต้องดูหน้าใน บางคนหน้าสวยแต่หน้าในไม่ดี อย่างที่เป็นข่าว ผู้ต้องหาหญิงในคดีฆ่าคนหน้าตาสวยงามนะ แต่มีจิตใจโหดเหี้ยม เราจึงดูแค่ใบหน้าไม่ได้ ยกอีกตัวอย่างที่เป็นข่าวหญิงพิการ ที่พอรู้ว่า นักร้อง "ตูน บอดี้สแลม" ที่เขาวิ่งเพื่อหาเงินสร้างโรงพยาบาลหญิงพิการก็ไปรอที่ริมถนน สดางค์ก็มีไม่มากแต่ก็ยังร่วมบริจาค มีจิตใจดี เพราะฉะนั้นให้เราดูที่คุณธรรม จริยธรรม กิริยา มารยาท คนเรามีความรู้แล้ว ต้องมีคุณธรรมไปคู่กัน ถ้าความรู้มากคุณธรรมขาด ก็บกพร่อง ถ้าคุณธรรมเยอะความรู้ขาดก็พร่องเหมือนกัน คุณวุฒิคุณธรรมสำคัญนัก วุฒิเป็นหลักธรรมเป็นแหล่งแต่งศักดิ์ศรี วุฒิเลิศล้ำแต่ธรรมนั้นไม่มี ก็จะมีเอาดีไม่รอดตลอดชน

หน้าที่ หน้าที่จะบอกความสามารถ ใครคนไหนปฏิบัติหน้าที่ได้ดีเรียบร้อย ไม่ขาดตกบกพร่อง ถ้าภาษาโยมก็จะเรียกว่า โอเค ทุกวันนี้อาตมาก็ลุ่มกับเรื่องภาษานี้แหละ อาตมาก็เป็นพระเก่าเขาก็พูดภาษาไทยคำ ฝรั่งเศสคำ คนไทยไม่พูดภาษาไทยแล้วใครจะมาพูดภาษาเรานะ อย่างเช่นเวลาเรียกคนทำอาหาร ก็แทนที่จะว่าพ่อครัวแม่ครัวเพราะเป็นคำที่เพราะอยู่แล้ว พ่อครัวแม่ครัวก็ไปอายเขา ต้องเรียกว่า กู๊ก เรียกว่าเชฟ ภาษาไทยไม่มีใครพูดซะแล้ว ไปร้านอาหารก็ไม่พูดว่าเอารายการอาหารมาดุชิลูก ก็ไม่พูดอายเขากลับเขาจะหาว่าเราไม่มีการศึกษา ต้องพูดว่าเอาเมนูมาดุชิ แล้วต่อไปใครจะพูดคำว่ารายการอาหาร แม้แต่แพทย์แต่หมอ คนใช้รายนั้นะต้องรักษาแบบนี้ะ เขาไม่รายนี้ เขาพูดเคสนี้ แต่บางทีก็ต้องเป็นไปตามสถานการณ์ในวันที่ฝรั่งมาแล้วก็คุยกันไม่รู้เรื่อง แต่บางทีเราก็คิดว่าหรือจะหัดเทศน์ฝรั่งดุสั๊กที ท่องนะโม ๓ จบ แล้วก็พูดว่า..

Hello ladies and gentlemen. My name is Phra-khru Siridhammaphan.

Live in Lahan temple, Bang Bua Thong, Nonthaburi.

Please sit down here, I'd like talk the dhamma to you.

เขาก็บอกว่าพอใช้ได้ เพราะว่ามี ๒ แม่ลูก มานิมนต์อาตมา แต่ก็ยังไม่ขึ้นมานบกุฏิ แล้วก็คุยกันอยู่ข้างล่างว่า "ลูกเอ๋ยวันพระหน้านี้ Birthday แล้วนี่" Birthday แล้ว เขาไม่พูดว่าวันเกิดนะ แล้วก็พูดต่อว่า

/"Connect Phra...

"Connect Phra แล้วหรือยัง" อาตมาก็ งง "คอนเนคพระ" อ้อ แปลว่าติดต่อกัน เหมือนเราเข้าอินเทอร์เน็ต มันต้อง Connect เข้าหากัน ต้องถามแอมระถึงจะเข้าใจ "ถ้าจะ connect พระแล้วอย่าลืม connect พระที่ ท่าน Matching กันนะ" อาตมายิ่งงงไปใหญ่ อ้อ เข้ากันได้ "โกลั๊ว วันแล้วอย่าลืม Confirm นะ" อาตมาก็เลยเข้าไปถามไถ่ "ตกลงกันแล้วอย่ามา Cancel อาตมานะ" บางทีเราก็ต้องเป็นไปตามเหตุบ้าน เหตุเมือง แต่ต้องอย่าลืมภาษาชะ ภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่เหมือนใคร เป็นภาษาคนตรีนะ มี "กา ก่า ก้า ก๋า" ภาษาฝรั่งไม่มี

กลับมาที่หน้าที่นั้นสำคัญ หน้าที่ใครหน้าที่มัน หน้าที่จะมี ๒ อย่างคือหน้าที่โดยกำเนิด เช่น หน้าที่ของลูก หน้าที่ของพ่อ ของแม่ หน้าที่ของ พี่ ป้า น้า อา เนี่ย เป็นหน้าที่โดยกำเนิด และอีกหน้าที่ ที่มีมาทีหลังในการทำงาน เช่น เป็นผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งต่างๆ เนี่ย เพราะฉะนั้น หน้าที่ จะมีอยู่ ๒ อย่าง หน้าที่เหล่านี้ ถ้าของใครบริบูรณ์ สมบูรณ์ ไม่ขาดตกบกพร่อง ถือว่าเป็นคนเก่ง มีความสามารถ อย่างอาตมาก็มีหน้าที่ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและปกครองพระเณรในวัด พระทุกองค์ต่าง ก็มีหน้าที่กันทั้งหมด บวชมาแล้วต้องทำ ๔ อย่างนะ คือ "หนึ่ง ต้องสวดมนต์ภาวนา, สอง ต้องศึกษาเล่าเรียน, สาม พารเพียรปฏิบัติ, สี่ สันตการสอน" โดยเฉพาะสันตการสอนนี่ก็คือ เอาธรรมะของพระพุทธเจ้า มาเผยแผ่ให้ญาติโยมได้รู้ ได้ฟังกัน อันที่จริงพระพุทธเจ้า พระองค์อยากให้พระพุทธศาสนาครอบคลุมไปทั่วโลก ตอนที่ตรัสรู้ใหม่ๆ พระองค์อยากให้เอเชียอาคเนย์ทั้งหมด ยุโรปทั้งหมด ทุกทวีป นับถือศาสนาพุทธให้หมด เลย จะได้ไม่มีการเข่นฆ่ากัน จะได้มีเมตตาต่อกัน แต่ว่าอายุพระองค์ก็ทรงน้อยมีเวลาปฏิบัติงานแค่ ๔๕ ปี เท่านั้น ฉะนั้นพระองค์จึงทรงงานหนักมากที่สุด ที่จริงนะพระองค์เป็นเจ้าของชายนะ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ อยู่กบิลพัสดุ์ มีสิทธิ์ที่จะได้เป็นพระราชบิดา แต่ทรงสละความเป็นราชาเรานั้น เพื่อไปเป็นพระพุทธเจ้า เพื่อพาพวกเราข้ามพ้นแห่งบ่วงมาร ทรงสละมากมายเหลือเกิน สละพระกระยาหารอันเลิศรสในวัง ไปบวชเป็นพระ บิณฑบาตฉันข้าวชาวบ้าน เพื่อจะไปปฏิบัติหน้าที่ของพระพุทธเจ้า ทรงสละเสื้อผ้าอาภรณ์ ที่จะเอามาตัดสวมใส่ ซึ่งจะต้องไปเอาผ้าเนื้อดีจากแคว้นกาสีมาตัดเป็นฉลองพระองค์นะ แคว้นกาสีจะมีชื่อเสียงในเรื่อง เสื้อผ้าอาภรณ์ ถ้าบ้านเราก็มียาไหมแพรวานั้นแหละ ผ้าเนื้อดีจากแคว้นกาสีที่ไม่ใช่แล้ว เขาไม่เอามาทำผ้าชีรีวันนะ แต่เขาจะเอามาทำเป็นถุงเงินถุงทอง เจ้าชายสิทธัตถะก็สละเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นผ้าเนื้อดี ไปบวชเป็นพระ นุ่งห่มผ้าบังสุกุล แปลว่าผ้าเปื้อนฝุ่นที่เขาทิ้งแล้ว เขาใช้ผ้าแล้วก็ทิ้ง แล้วก็ไปเก็บมา เอามาเก็บไว้ เอามาตัด มาเย็บ มาย้อม ให้เป็นผืน ลำบากมากสมัยนั้น ทรงสละปราสาทสามฤดูที่อยู่สุขสบาย ไปบวชเป็นพระ นอนกลางดิน กินกลางทราย ทรงสละหมอลงในวัง อยู่ในวังนะ มดกัด แตนต้อย หมอมมาตั้ง ๕-๖ คน แต่พอไปบวชแล้วกินแต่ยาหมอก "ชีวกโกมารภักจ" จนกระทั่งสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ อย่างเคร่งครัด

"ปุพฺพณฺเฑ ปิณฺฑปาตณฺจ" ตอนเช้าเสด็จไปบิณฑบาตตั้งแต่เช้านะโยม อาตมาก็ยังบิณฑบาต อยู่ทุกวันนี้ โยมหักเป็นเจ้าอาวาสแล้วยังออกบิณฑบาตอยู่อีกหรือ ได้สิขนาดพระพุทธเจ้ายังบิณฑบาตเลย เพราะบิณฑบาตมันได้ออกกำลัง และได้ออกไปเจอญาติโยมด้วย "ปุพฺพณฺเฑ ปิณฺฑปาตณฺจ" เข้าบิณฑบาต

"สายณฺเฑ ธมฺมเทศนํ" กลางวันก็เทศนาแสดงธรรม "สายณฺเฑ ธมฺมเทศนํ" ตอนเย็นก็ยังทรงเทศน์ ญาติโยมเกี่ยวข้าวเสร็จแล้ว ไร่นมวัวเสร็จแล้ว ตัดอ้อยเสร็จแล้วเข้าไปในวัด พระพุทธเจ้าก็เทศน์ให้ฟัง เป็นสามมี ต้องทำอย่างนั้นนะ เป็นภรรยาที่ต้องทำอย่างนั้นนะ เป็นลูกต้อง ทำอย่างนั้นนะถึง ๒-๓ ทุ่มนะโยม

"ปโทเส ภิกฺขุโรวาทํ" เวลาค่ำประทานโรวาทแก่เหล่าภิกษุ หัวค่ำยังไม่ได้นอนนะ สอนพระภิกษุ สอนว่าต้องประพฤติตนอย่างไร ฉันทอย่างไร นอนอย่างไร

พอถึงเที่ยงคืนก็ **"อหฺมรตเต เทวปณฺหนํ"** เที่ยงคืนทรงตอบปัญหาเทวดา เทวดามาเฝ้า พระพุทธเจ้า เทวดาก็มีหลายจำพวกนะที่ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า **๑. สมมุติเทวา** ก็คือพระราชบิดาจะเสด็จไปตอน เที่ยงคืน เพราะกลางวันทรงราชกิจเยอะ เทวดาที่เป็นสมมุติเทพก็คือ พระราชา และกัผู้ลากมากดี เช่น

/นายกรัฐมนตรี้...

นายกรัฐมนตรี รองนายก ท่านผู้อำนวยการต่างๆ เหล่านี้ก็จัดอยู่ในสมมติเทพ ๒. วิสุทธิเทพ ก็คือพระอรหันต์ ซึ่งก็มาเฝ้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อเสร็จกิจวัตรแล้ว ก็ประมาณเที่ยงคืน และ ๓. อุปัตติเทพ ก็คือ เทวดาโดยกำเนิด ท้าวสักกะเทวราชก็จะเสด็จมาสนทนาธรรม

"ปัจจุสุเสว คเต กाले กพพากพเพ วิโลคนิ" ตอนที่ ๔ จึงทรงประทับถือนว่าจะเสด็จไปโปรดใคร รวมความแล้วพระพุทธเจ้าอนงค์ชิวโมเอง ตั้งแต่เที่ยงคืนเทวดากลับแล้วพระพุทธเจ้าจึงเสด็จพักผ่อน หลับนอน พอถึงตีสี่ทรงประทับตื่นขึ้นมาแล้ว แสดงว่าพระพุทธเจ้าอนงค์ชิวโมเอง ขนาดหมอบยังบอกว่า ต้องนอนอย่างน้อยหกชั่วโมง จนมีคำขวัญว่า "ใครอยากเป็นบัณฑิตให้นอนสี่ ใครอยากเป็นเศรษฐีให้นอนหก ใครอยากเป็นยาจกให้นอนแปด" ที่อาตมายกขึ้นมาเป็นการปฏิบัติหน้าที่ ถ้าเราบริหารการ หรือทำงานอะไรก็แล้วแต่ ทำให้ได้สักครึ่งหนึ่ง สักเศษ สักเสี้ยว ในการปฏิบัติหน้าที่ของท่าน ไม่ปล่อยปะละเลย ดูแลงานต่างๆ แล้วพระพุทธเจ้าออกเทศน์ มีทั้งนั่งเทศน์ ยืนเทศน์ เดินเทศน์ ตอนที่เดินเทศน์ครั้งหนึ่งพากิษุจำนวน ๕๐๐ รูป จากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง ทรงเห็นสุนัขกัดเต่า จึงถามภิกษุว่า

"เธอเห็นสุนัขมันกัดเต่าหรือไม่" ...เห็นพระพุทธเจ้าค่ะ
"มันกัดได้ไหมภิกษุ" ...กัดไม่ได้เลยพระพุทธเจ้าค่ะ
"เฉฉฉกัดไม่ได้เล่าภิกษุ" ...เพราะเต่ามันหดขาสี่ข้าง หดหาง หดหัวเข้าไปใน

กระดอง หมามไม่สามารถทำอะไร เต่าได้เลยพระพุทธเจ้าค่ะ

"อย่างนั้น อย่างนั้น ภิกษุ แม้พวกเราเองก็ถูกหมาคือความโลภ ความโกรธ ความหลง ความทุกข์ มันกัดกินเราทุกภพ ทุกชาติจนทุกวันนี้ ถ้าเรารู้จักที่จะสำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเราเนี่ย ไว้ในความสำรวมเหมือนกับเต่ามันหดขา ความทุกข์เหล่านั้นจะไม่กระทบเราเลยนะภิกษุ"

จบการเทศน์นั้นภิกษุมารูปก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ นี่คือการงานนะ นอนเทศน์ก็มีนะ ไกลจะปรินิพพานแล้วก็ยังเทศน์ จนนาทีสุดท้ายเลยนะ นี่เป็นตัวอย่างการปฏิบัติหน้าที่ ถ้าผู้ใดสามารถปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้จึงจะเป็นคนเก่ง

ธรรมะที่เอามาฝากวันนี้มี ๔ ข้อ เป็นธรรมะสี่ตา สำหรับการครองตน ครองคน ครองงาน มีอยู่ ๔ ข้อ คือ สัจจะตา ทมะตา ขันติยะตา จาคะตา

๑. สัจจะตา แปลว่า ความจริงกาย จริงใจ จริงวาจา มีสัจจะ จริงกายก็คือ ใครเป็นสามีกี่เป็น สามีสันดี ชั้นเลิศ มีคุณธรรม ใครเป็นอะไรก็ให้ทำตรงนั้นให้ดี ให้สมบูรณ์ บางท่านก็ดำรงตำแหน่งสูง ก็ทำหน้าที่ของตนให้สมบูรณ์แบบ เขาเรียก สัจจะตา จริงวาจา เวลาพูดอะไรก็พูดแต่คำจริง ผิดพูดคำจริงเข้าไว้ไม่เสียหายเลย ร่างกายของคนเราเป็นเครื่องจักรกลที่มหัศจรรย์ หัดอย่างไรได้อย่างนั้น ผิดอย่างไรก็ได้อย่างนั้น ผิดให้ซ้ก็ซ้ก็ซ้ก็ซ้ก็ซ้ก็ซ้ตั้งแต่เล็กจนมีครอบครัว ผิดเป็นขยันก็จะเป็นคนขยัน ถ้าใครฝึกกินเหล้าเมายา ก็ได้ติดได้หามากันตลอด ไม่เคยสูบบุหรี่ไหนมาลองดูสิ พอได้ลองร่างกายก็ชอบมันเลยนะ ก็ได้ไปหามาสูบอยู่รำไป ร่างกายเรานี้ฝึกอย่างไรก็ได้อย่างนั้น ผิดพูดความจริงเขาก็จะคุ้นเคยกับการพูดแต่ความจริงไม่โกหก แต่ถ้าฝึกโกหกก็จะพูดโกหกอยู่เรื่อยไป และต้องคอยจำว่าเคยโกหกอะไรไว้ เพื่อที่จะได้โกหกในคำพูดเดิมต่อไป พอจริงกายแล้ว ก็จริงใจ ก็หมายความว่า จะทำอะไรก็ทำด้วยใจ มีน้ำใสมีน้ำใจ จะทำงานก็ต้องเอาใจทำ ไม่ละทิ้งหน้าที่เป็นต้น

๒. ทมะตา คือความเป็นผู้รู้จักข่มจิตข่มใจ หักห้ามใจตัวเอง ว่ากล่าวร้ายใจตัวเองได้ เวลาเราจะทำอะไรที่ผิดพลาด ก็จงรู้จักหักห้ามใจตัวเองในการที่จะทำไม่ดี รู้จักนางสีดาไหม ที่ใครๆ ก็มองว่าเป็นนางเอก แต่แท้จริงแล้วเป็นนางร้ายนะ เป็นต้นเหตุที่ให้ ลิง (หนุมาน) สู้กับยักษ์ ทศกัณฐ์รู้ว่าพระรามจะพาเมียไปเที่ยวในป่า ก็คิดจะไปลักเอานางสีดามาเป็นภรรยาของตัวเอง ก็ให้มารีศแปลงกายเป็นกวางทอง แล้วบอกเอ็งจงไปวิ่งผ่านหน้าพลับพลาที่นางสีดาประทับอยู่ นางสีดาไม่มี ทมะตา ความข่มใจไม่มี เตี้ยนางสีดา / ก็อยากได้กวาง...

ก็อยากได้กวาง พออยากได้ก็จะให้สามี (พระราม) พอสามีไม่อยู่ ข้าจะไปปลักนางสีดามา ปรากฏว่าพอกวางวิ่งผ่านหน้าพลับพลา นางสีดาก็ไม่รู้จักข่มใจตัวเอง อยากได้กวางทอง ถ้าเป็นคนมี "ทมะตา" ก็จะข่มใจตัวเองว่าไม่เอา นั่นคือกวางทองมันจะงดตามก็เมื่อมันได้อยู่ในป่า ก็ไม่ยั้งคิด คิดแต่อยากได้มาเป็นของตนก็เลยอ่อนวอนพระรามให้ไปตามจับกวางให้พระรามก็ไปตามกวาง พอเข้าไปใกล้ก็รู้ว่าไม่ใช่กวาง จึงแฝงศรใส่มารีศก่อนตายมารีศจึงแกล้งร้องเป็นเสียงพระราม ร้องให้พระลักษมณ์ไปช่วย พอพระลักษมณ์มาช่วยพระราม ทศกัณฐ์จึงมาปลักนางสีดาไป จะเห็นว่าแต่ละคน ก็ไม่มี "ทมะตา" ทั้งนั้น ทศกัณฐ์ก็เผลอหักห้ามใจ ว่านางสีดามีสามีแล้ว ทศกัณฐ์เองก็มีภรรยาแล้วคือนางมณโฑ ไม่ได้มันมิดศีลมิดธรรมควรจะหยุดชะ นี่คือ "ทมะตา" นะ แต่ก็ไม่มี ถ้าเราทุกท่านคิดที่จะทำอะไรที่เป็นสิ่งผิด ไม่ถูกต้องเราต้องมี "ทมะตา" นะ ให้รู้จักยับยั้งข่มใจ

๓. ขันติยะตา พระเจ้าเล่าปี่สวรรคต เลยกความ เป็นใหญ่ให้ขงเบ้ง พอโจโฉจอมอหังการตายลง เลยกความ เป็นใหญ่ให้สุมาอี้ ขงเบ้งพากองทัพมาตีบ่หมื่นจากเสฉวน จะไปตีเอาเมืองของสุมาอี้ เป็นทัพใหญ่ มีหมา สุมาอี้รู้เข้าก็ขนลูกขนชั้น ทหารเราไม่ต้องไปตั้งค่ายสกัดไว้ที่ทางน้อย ตรงที่เส้นทางมันเป็นคอคอดถึงมันมีกำลังมากกว่าก็ทำอะไรได้ยากเพราะมันเป็นคอคอด สุมาอี้ฉลาดจึงไปตั้งทัพสกัดไว้ พอออกรบคราใดสุมาอี้แพ้ตลอดเลย ทหารตายไม่ใช้น้อย เจ็ดครั้ง แปดครั้ง เลยตัดสินใจปิดค่ายไม่ออกรบ แต่ก็ออกไปดูว่าขงเบ้ง ตั้งค่ายยังงี้ถึงตีไม่แตกซักที แต่ขงเบ้งเป็นนกรู (เป็นคนที่มีไหวพริบรู้เท่าทันเหตุการณ์ หรือรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของผู้อื่น) จึงแอบให้ทหารข่มรอไว้ทุกวัน เพราะรู้ว่าสักวันหนึ่งสุมาอี้ต้องแอบมาดูว่าเราตั้งทัพยังไง พอไปถึงก็ จุดได้ตำตอเลยโดนทหารรุม สุมาอี้หนีออกมาได้คนเดียว ทหารตายหมดเลย ทั้งหมวกเหล็กเอาไว้กลับมาที่ทัพก็ปิดค่ายไม่ออกรบเลย ขงเบ้งก็ส่งทหารมาด่า มาทำร้ายทุกวัน สุมาอี้ก็ไปนั่งเล่นหมากรุกอยู่บนเชิงเนินทหารเอกก็ไปแจ้งว่า...

ทหารเอก "นายฝั่งโน้นส่งทหารมาด่าทุกวันนะ นายไมโกรธมันหรือ"
 สุมาอี้ "โกรธมันทำไม โกรธแล้วจะได้อะไร ออกไปสิมันจะได้ฆ่าเอา"
 ทหารเอก "ผมอาสาครับ"
 สุมาอี้ "เอ็งอาสาไปก็ไม่ได้มันฆ่าตายแน่"
 ทหารเอก "แล้วเขาด่าไม่เจ็บใจหรือครับ"
 สุมาอี้ "จะไปเจ็บใจทำไม มันยืนด่าหรือมันนั่งด่า"
 ทหารเอก "ยืนด่าครับ"
 สุมาอี้ "กูนั่งอยู่มึงเห็นไหม"
 ทหารเอก "ทำไมครับ"
 สุมาอี้ "คำด่ามันก็เลยหัวกุกไปแล้ว ไม่ได้โดนตัวกู ถ้ามันนั่งด่าเมื่อไหร่ค่อยมาบอก กูจะได้ยืนขึ้น

ให้คำด่ามันตลอดขากูไป กูไม่โกรธ"

ทหารเอก "เห็นไหมครับว่าเขาเอาหมวกนายมาเตะเล่นข้างหน้าครับ"
 สุมาอี้ "หมวกกูมีตั้งหลายใบ มันเตะสักใบก็ช่าง หมวกเป็นเหล็กมันเตะมันก็เจ็บเอง"

ในที่สุด ขงเบ้งก็ทำอะไรไม่ได้ บ้านก็ไม่ได้อยู่ที่นี่ ไพร่พลก็เป็นแสน ขาดเสบียงอาหารในที่สุดก็ยกทัพกลับ

ความอดทนอดกลั้น อดทนต่อความโกรธ อดทนต่อความโลภ ความหลง อดทนต่ออุปสรรคนานา ในการทำงาน บางทีเขาก็พุดดีให้เราฟัง บางทีเขาก็พุดร้ายให้เราฟัง บางทีเขาก็ินทาเรา บางทีก็สรรเสริญเรา ต้องใช้ความอดทนในการทำงานจึงจะอยู่รอดปลอดภัย ถ้าโลเล เหลวไหล ไปตามคำเหล่านั้นไม่ได้ มีชวานาคคนหนึ่งเลี้ยงลาไว้ตัวหนึ่ง ตั้งแต่เล็กจนมันแก่แล้ว สงสารมันไปนาคราวใดก็งูมันไปด้วย แต่ไม่เอาของใส่หลังมันหรือ สงสารมัน แต่พอไปเจอคนนินทาก็เหลาะแหละ ว่าไอ้คนนี่มันโง่หรือชื่อกันแน่ ลานี่เขาก็เอามาขนของกันทั้งนั้นแหละ จูงไปเฉยๆ นี่มันโง่หรือฉลาด มันต้องขึ้นไปบนหลังลามีมันถึงจะถูก

/พอเขานินทา...

พอเขานินทาที่ขาดความอดทนอดกลั้นเหลาะแหละ ไปตามเขานินทาก็เลยให้ลูกขึ้นนั่ง แล้วก็วิ่งไป แล้วไปเจอคน
 อีกรุ่นหนึ่ง พู่ว่าดูสิเด็กๆ เหล่านี้มันเอารถเอาเปรียบผู้ใหญ่ พ่อมันก็แก่แล้ว ให้เดินจงลา ตัวเองไปนั่งหลังลาสบาย
 เด็กสมัยนี้มันใช้ไม่ได้เลย ที่ที่ถูกต้องให้คนแก่ขึ้นไปนั่งแล้วเด็กลงมาจูง ขวานาก็หัวนี้ไหวอีกแล้วขาดความอดทน
 ก็เลยให้ลูกลงมาแล้วตัวเองก็ขึ้นไป แล้วก็ไปเจอคนอีกรุ่น ก็พู่ว่า ดูสิคนแก่เอารถเอาเปรียบเด็ก มันนั่งสบาย
 อยู่ข้างบนแล้วให้เด็กจูง อย่างนี้มันต้องขึ้นไปทั้งสองคน ก็เลยขึ้นไปทั้งสองคน พอไปเจออีกรุ่นก็บอกว่า ลาก็
 แก่แล้วทำไมไปนั่งตั้งสองคน ต้องให้ลาอยู่ข้างบนถึงจะถูก ก็เลยลงมาแล้วเอาเชือกมัดขาลาแล้วเอาไม้สอดเข้า
 ไปแล้วก็แบกกันคนละข้าง พอมาสักพักก็ต้องข้ามบันเชือกชะง่อนผา พอข้ามไปถึงตรงกลางข้างล่างเป็นเหวลึก
 สะพานเชือกก็แกว่งไปมา ลาที่อยู่ข้างบนมันกลัว มันก็ตีไปมาจนตกลงไป ลาก็เสียชีวิต สองพ่อก็ได้แต่ยืนมอง
 แล้วก็ครุ่นคิดว่า นี่ถ้าเรามีความอดทนอดกลั้น ไม่เหลาะแหละเหลวไหลไปตามคำนิทา ก็ไม่เสียลาไปหรอก

๔. จาคะตา คือความเสียสละ อยู่ที่ไหน ทำงานอะไรก็ต้องรู้จักช่วยเหลือกัน

เนกาสี ลภเต สุขิ	องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธองค์ ท่านชี้
ว่ากินคนเดียวมันก็ไม่ค่อยดี	ถึงจะอ้วนพลี ก็อยู่ไม่นาน
คอยสอด คอยส่อง คอยมอง คอยเมียง	บ้านใกล้เรือนเคียง คอยเรียก คอยขาน
ถามถึงเรื่องทุกข์ ข้าวสุก ข้าวสาร	ขาดเหลือ เจ้อจาน กันด้วยน้ำใจ
เมตตาปราณี และมีความเอื้อเฟื้อ	พริกอยู่เรือนเหนือ เกลืออยู่เรือนใต้
พี่เอาไก่มา น้องนำปลาไป ประเพณีไทย	เขามีใจแบ่งสรรคป็นส่วนกัน

เขาเขียนไว้ข้างวัดแดงธรรมชาติ อาตมาไปเทศน์ก็เลยจำเอาไว้ เขาเขียนว่า

ถ้าได้ทุกสิ่งดังที่คิด	สิ้นชีวิตจะเอาของกองไว้ไหน
ได้บ้าง เสียบ้าง ช่างปะไร	จงตั้งใจแบ่งปัน นั้นแหละดี

เอาละก็ได้เวลาอันเป็นสมควรแล้ว อาตมาจะให้พระ

ระตะนัตตะยานุกาเวนนะ ระตะนัตตะยะเตชะสา ด้วยเดชะอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ปกป้อง
 รักษาคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้อยู่เย็นเป็นสุข สมบูรณ์พูนสุข มั่งมีศรีสุข โชคดีมีสุข ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ
 ทุกท่านทุกประการเทอญ...

ผู้ถอดเทป: นายกิตติคุณ ไฝงาม

เรียบเรียง: นายพลสินธ์ โนนสูง

ฝ่ายช่วยอำนวยความสะดวก สำนักงานเลขานุการกรม